

Maa jeg i denne Forbindelse ogsaa besvare den Henvendelse, som blev rettet til mig af det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen angaaende de sønderjydske Præstegaardsjorders Udstykning. Vi var i Sommer nær ved at gaa fuldstændig i Staa med denne Udstykning, fordi Lovgivningen ikke giver Ministeriet tilstrækkelig Magt til at gennemføre den, naar Menighedsraadene viser sig uvillige. Vi har saa for at komme i Gang med Udstykningen holdt Møde med Menighedsraadsmedlemmer og Repræsentanter for Husmændene, og vi blev paa dette Møde enige om at gøre endnu et Forsøg paa at komme igennem med den gældende Lov, idet Udstykningen af Præstegaardsjord for Fremtiden skulde ske ved Samarbejde mellem Menighedsraadene og Husmandskommissionerne. Hvis denne Fremgangsmaade mislykkes, maa jeg henvende mig til den høje Rigsdag og anmode om en Lovændring, som muliggør den af Loven krævede Udstykning.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen beskæftigede sig med Aarsagerne til den herskende Præstemangel og mente, at en af Aarsagerne sandsynligvis var, at Undervisningen i de klassiske Sprog i Gymnasierne var saa stærkt begrænset, at de, der vilde studere Teologi, maatte anvende en betydelig Del af de første Aar af deres Studietid til at erhverve sig de fornødne Kundskaber i Græsk og Latin, hvorved det teologiske Studium baade blev mere langvarigt og mere kostbart. Det er muligt, at vi her har en af Aarsagerne til Præstemangelen, men dette Forhold formaar jeg ikke at ændre, det hører ind under Undervisningsministeren, og jeg tror ikke, der er Stemning for at udvide Undervisningen i de klassiske Sprog i Skolerne af Hensyn til det teologiske Studium. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der paa Undervisningsministeriets Budget er Forslag til en Bevilling og i de senere Aar har været Bevillinger paa 5 000 Kr. til Stipendier for de teologiske Studenter, som ikke har haft Græsk til Studentereksamen, men skal erhverve sig de fornødne Kundskaber i de første Aar af deres Studentertid.

Saa nævner det samme ærede Medlem som en anden Aarsag til Præstemangelen de lave Præstelønninger, men de Udtalelser, han fremfører i den Anledning, forstaaer jeg egentlig ikke. Han begynder sine Udtalelser om det Spørgsmaal med at sige: Det er selvfølgelig ikke Tidspunktet til at rejse Spørgsmaalet om Præstelønningernes Forhøjelse. Saa udvikler han med mange smukke Ord, hvor smaa Præstelønningerne

er, og at de trænger til en Forhøjelse, og saa slutter han med at sige: Jeg mener altsaa, at denne Sag maa rejses nu eller i hvert Fald ikke udskydes ret længe. Der synes at være sket en Forskydning i det ærede Medlems Tanker fra den første Sætning, hvormed han begyndte at tale om det Spørgsmaal, og til den sidste Sætning.

Lige saa uklare er det ærede Medlems Udtalelser angaaende Kvinders Adgang til Præsteembeder. Det ærede Medlem er, saa vidt jeg kan forstaa ham, ingen principiel Modstander af, at Kvinder faar Adgang til Præsteembeder, men han kalder det alligevel en Voldshandling overfor Kirken, hvis der fremsættes Forslag fra Regeringen derom, skønt ingen Menighed vil blive paatvunget en kvindelig Præst. Jeg synes, at naar det ærede Medlem ikke er nogen principiel Modstander af, at Kvinder faar Adgang til Præsteembeder, er Ordet Voldshandling et noget for stærkt Udtryk at bruge, naar Regeringen finder Anledning til at fremsætte et Forslag derom.

Til Slutning skal jeg saa gøre nogle Bemærkninger angaaende den saakaldte Ryslingesag, som flere Talere beskæftigede sig med forleden Dag. Det ærede Medlem Hr. Povlsen udtalte sin Forundring over, at Kirkeministeriet havde afslaaet Ryslinge Valgmenigheds Ritualforslag med den Begrundelse, at det ikke var et tilstrækkelig klart Udtryk for Menighedens Tro, og saa rettede han i den Anledning følgende Spørgsmaal til mig: Vilde det dog ikke være rimeligt at lade Ryslinge Valgmenighed selv afgøre, hvorvidt det af den foreslaaede Daabsritual var i Overensstemmelse med dens Tro eller ej? Burde det ikke være en privat Sag, og skulde man egentlig ikke have ventet, at den højtærede Kirkeminister i høj Grad maatte betragte dette som en privat Sag? Jeg forstaaer jo godt, at der i denne Fremhæven af Sagen som en privat Sag ligger et lille venligt Sideblik til Socialdemokraternes Program og en lille venskabelig Paamindelse til mig om, at den Slags Sager bør være private Sager. Jeg er glad for, at det ærede Medlem og jeg er enige om, hvad det bør være, og jeg haaber ogsaa, det ærede Medlem og jeg kan blive enige om at gaa de Veje, ad hvilke vi skal gaa, for at realisere dette „bør være“. Det ærede Medlem Hr. Povlsen glemmer imidlertid to Kendsgerninger; den ene Kendsgerning, han overser, er den, at vi for Øjeblikket har en Folkekirke, hvor den ideelle Tilstand ikke er realiseret, og at Ryslinge Valgmenighed i hvert Fald endnu hører til Folkekirken, og det vedkommer